از جامعه داشت. ازجمله اینکه اوشین ضمن تأکید بر گیرایی ظاهری داستان به اثبات این نکته می‌پردازد که در این سریال بدون اینکه علاقه‌ای به افشای سرنوشت استثمارگرانه ارباب و اشراف وجود داشته باشد، بیشتر اوقات از آن‌ها دایه‌ای مهربان‌تر از مادر می‌سازد. روزنامه اطلاعات نیز با انتقاد از سریال اوشین نوشته بود: «این سریال آموزش می‌دهد در برابر سرمایه‌داران و سوداگران سر تعظیم فرود آوریم.» اما این انتقادات ۶۰ تأثیر گذاشت و به یکی از پرمخاطب‌ترین سریال‌ها در تاریخ تلویزیون ایران بدل شد؟ و چرا شخصیت‌ها و اسطوره‌های شرق آسیا تا این اندازه در جامعه ایرانی نفوذ کرده است؟ به‌ویژه اینکه پس از ۳۰ سال و تغییر و تحولات عمده‌ای که در جامعه ایرانی به‌وجود آمده باز هم شاهدیم که سریال‌های ژاپنی و کره‌ای همچنان در جامعه ایرانی مورد استقبال قرار می‌گیرند.

اوشین زمانی پخش می‌شد که شبکه‌های تلویزیونی محدود به دو کانال بود و ماهواره و اینترنت نیز گسترش عمومی پیدا نکرده بود. به این مسئله باید شرایط فرهنگی و اجتماعی را نیز افزود، اما تکرار محبوبیت اوشین در جامعه امروزی که جهان در سیطره شبکه‌ها و رسانه‌های گوناگونِ تصویری قرار دارد و سینمای تکنیکی و دیجیتالی غرب بر دنیای تصویری و مجازی سلطه یافته است، کمی عجیب به نظر می‌رسد. اینکه چطور در شرایط و زمانی که تکنیک و جلوه‌های ویژه سینما و تلویزیون قاپ مخاطبان را دزدیده است یک درام تاریخی شرقی، قلب مخاطبان را تسخیر می‌کند و بسط فرامتنی می‌یابد، تأمل‌برانگیز است! ازسوی‌دیگر مقایسه پخش سریال «اوشین» در دو موقعیت تاریخی ـ دهه ۶۰ و اکنون ـ واجد نکات جامعه‌شناختی قابل تأملی در حوزه رسانه است و اینکه اکنون این سریال در شرایط کنونی نه به‌واسطه تکراری بودن که به‌دلیل تغییر شرایط فرهنگی ـ اجتماعی آن جذابیت و دامنه مخاطب اولین پخش را ندارد. به این معنی که اگر امسال برای اولین‌بار این مجموعه نمایش داده می‌شد به یک سریال خاطره‌انگیز و فرهنگ‌ساز بدل نمی‌شد، چراکه مخاطب‌شناسی امروز باتوجه به مؤلفه‌های جامعه ایرانی فاقد مؤلفه‌های لازم برای تبدیل شدن این مجموعه نمایشی به یک اثر تأثیرگذار است و این نشان می‌دهد که چقدر شرایط تاریخی ـ زمانی در بازتاب‌ها و دامنه تأثیرات اجتماعی یک سریال تلویزیونی مؤثر است. راز محبوبیت و استقبال سریال‌های شرقی، مثل «اوشین» و «یانگوم»، در ایران به دلایلی فراتر از مسائل سینمایی وابسته است و علت آن را باید در سنخیت فرهنگ عامه و افق‌های نزدیک به زیست و جهان آن‌ها جست‌وجو کرد. قهرمان‌های سینمایی همواره جایگزین نمادین اتوپیای مخاطبان هستند، به‌واسطه هم‌ذات‌پنداری با آن‌ها در تجربه‌های زیست‌شان تبلور می‌کند و همچون اسطوره‌های باشکوه، عظمت و محبوبیت می‌یابند. هر چقدر شرایط واقعی زندگی سخت‌تر باشد، قهرمان‌های مجازی قدرت می‌یابند و دامنه نفوذ و اثرگذاری‌شان بیشتر می‌شود. سنخیت فرهنگی و تجربه‌های زیستی مشابه با روان‌شناسی اجتماعی شرقی در این هم‌نشینی تأثیر دارد. «اوشین» و تا حدودی «یانگوم» براساس آن پیرنگ ذهنی مخاطب ایرانی با الگوهای مطلوب انسانی و اخلاقی، هماهنگی دارند. گویا مخاطب ایرانی، سبک زندگی و کنش‌های اخلاقی خود را در صورت آن‌ها می‌بیند و فرافکنی می‌کند؛ زنی صبور، پرتلاش و خانواده‌دوست که در شرایط سختی قرار دارد و با مشکلات زندگی دست‌وپنجه نرم می‌کند و بدون اینکه دچار یأس و ناامیدی شود به فردای بهتر می‌اندیشد. مناسبات انسانی این سبک از زندگی با خرده‌فرهنگ‌های مشابه شرقی و شرایط مشابه قهرمانان و مخاطبان به نفوذ این سریال کمک می‌کند. وضعیت تراژدیک زندگی در جهان شرقی و خرده‌فرهنگ‌های برساخته از آن، همواره به هم‌ذات‌پنداری و فرافکنی انسان‌های هم‌درد می‌انجامد که اگرچه در یک سرزمین جغرافیایی به‌سر نمی‌برند، اما به سرزمین تاریخی و عاطفی مشترکی تعلق دارند که حدیث رنج خویش را در قصه‌های همدیگر بازخوانی می‌کنند. حالا به‌نظر می‌رسد بازپخش آن که برای بار سوم بعد از دهه ۹۰ صورت می‌گیرد صرفاً برای کارکردهایی مثل سرگرمی و نوستالژی نیست، بلکه وضعیت معیشت و مشکلات اقتصادی نوعی بازگشت به دهه ۶۰ را تداعی می‌کند و تماشای اوشین و بدبختی‌هایش شاید یک هم‌ذات‌پنداری تسکین‌بخش باشد. به‌ویژه اینکه در یک‌دهه گفتمان اقتصاد مقاومتی به‌دلیل تحریم‌ها به‌مثابه یک سبک زندگی انقلابی در جامعه ایران تبلیغ می‌شود. در بخشی از فیلم «برادران لیلا»، آخرین فیلم سعید روستایی، لیلا (ترانه علیدوستی) به برادرش علیرضا (نوید محمدزاده) می‌گوید: «اگه سرنوشت اوشین نبود، ما هیچ‌وقت یاد نمی‌گرفتیم چطور بدبختی‌هامون رو تحمل کنیم». به نظر می‌رسد این دیالوگ همان دلیل بازپخش دوباره این سریال باشد تا مردم بتوانند بدبختی‌هایی را که امروز در جامعه می‌کشند، که چه‌بسا دشوارتر از دهه ۶۰ هم باشد، بتوانند وضعیت موجود را تحمل کنند. وقتی زیستن نه به سمت کمال بلکه به سوی زوال پیش می‌رود و آدم‌ها زورشان به زندگی نمی‌رسد و امید به بهبود از دست می‌رود، اثبات خود با نفی دیگری ممکن می‌شود یا تباهی دیگران به تکیه‌گاهی برای تحمل تباهی خویش. انسانی که طاقتش طاق می‌شود، به هر چیزی، حتی به گول‌زدن خود دست می‌زند تا از پا نیفتد. از فریب‌دادن خود فربه می‌شود تا فرونپاشد. بدبختی دیگری را بزرگ می‌کند تا رنج خود را کوچک کند و التهاب درونش را التیام ببخشد. شاید بازپخش دوباره «اوشین» راهکاری برای التیام دردهای مردمی باشد که به دشواری زندگی می‌کنند.

منتقدان سریال‌های شرقی

در کنار مخاطبان انبوه سریال‌های آسیای شرقی البته برخی هم منتقد این مجموعه‌ها و پخش آنها بودند. پاسخ آنها در برابر این سوال که چرا این سریال‌ها بعد از بازپخش‌های فراوان، کماکان جزو پرمخاطب‌های تلویزیون‌اند؟ یکی از

سنخیت فرهنگی و تجربه‌های زیستی مشابه با روان‌شناسی اجتماعی شرقی در این هم‌نشینی تأثیر دارد. «اوشین» و تا حدودی «یانگوم» براساس آن پیرنگ ذهنی مخاطب ایرانی با الگوهای مطلوب انسانی و اخلاقی، هماهنگی دارند

مهمترین این منتقدان سعید مقدم‌منش، مدیر دوبلاژ است که می‌گوید: «فیلم و سریال‌های زیادی از کره وارد شد که ما مخالف بودیم، اما می‌گفتند فیلم دیگری برای دوبله نداریم. ما هم گفتیم عیب ندارد دوبله نمی‌کنیم و فقط گویندگی انجام می‌دهیم. یک سریال کره‌ای دیگر به اسم «میداس» به دست ما رسید که اسم آن را تغییر دادند و «کیمیاگر» گذاشتند که از شبکه افق پخش شد. زمانی که به ما دوبله این کار را پیشنهاد دادند، من گفتم با زیرنویس انگلیسی نمی‌شود دوبله کرد؛ بنابراین تصمیم گرفتم یک مترجم کره‌ای پیدا کنم و به سفارت کره رفتم. آنجا مترجم خانمی را پیدا کردم و با اصرار من، سریال را ترجمه کردند. البته ترجمه فیلم بلد نبودند، راهکار آن را به او یاد دادم و ترجمه خوبی هم شد. این دوبلور با اشاره به نزدیکی فرهنگ کره با کشور ایران بیان کرد: فرهنگ کشور کره به ما نزدیک است اما داستان فیلم‌هایی که به کشور ما وارد می‌شود برای ۵۰۰ سال پیش و تکراری است. من چندبار به ۱۶۲ زنگ زدم و گفتم فیلم کره‌ای پخش نکنید چون قصه‌ها تکراری شده است. اما دوستان ما در تامین برنامه این سریال و فیلم‌ها را می‌خرند و به حرف ما گوش نمی‌دهند؛ البته لباس کره‌ای‌ها در این فیلم و سریال‌ها قدیمی است و برای کشور ما پوشش مناسبی دارد. به‌نظرم در بین سریال‌های کره‌ای که پخش کردند، فقط سریال «جومونگ» بود که داستان قشنگی داشت.» منتقدان سریال‌های ژاپنی و کره‌ای فقط محدود به اهالی هنر و سینما نبود و دامنه آن تا قلمرو اهل سیاست هم کشیده شد. در مقطعی در سال ۹۹ که روابط سیاسی ایران با کره جنوبی با مشکل همراه بود، از سوی برخی نمایندگان وقت مجلس چنین عنوان شد: «حالا که ۷ میلیارد دلار پول ایران در کره جنوبی بلوکه شده است، پخش سریال‌های کره‌ای را متوقف کنید!»؛ پیشنهادی که البته در ادامه هشدارهایی را مبنی بر ضرورت پرهیز از اختلاط نزدیک مباحث سیاسی با فرهنگی را به دنبال داشت. به‌طور کلی شبکه‌های پنج و تماشا از آنجا که بودجه‌ی قابل رقابتی برای تولید برنامه‌های نمایشی با سه شبکه اصلی ندارند، به ناچار اعتنای ویژه‌ای هم به پخش سریال‌های خارجی و خصوصا تولیدات کره‌ای دارند. آنچه پرواضح است، سریال‌های کره‌ای در سال‌های اخیر حتی در خارج از قاره آسیا هم موردتوجه قرار گرفته و محبوب شده‌اند. الجزیره در گزارشی با پرداختن به دلایل این اتفاق، نوشته بود: «توجه به لباس و پوشش بازیگران، چهره بازیگران و موسیقی متن می‌تواند از فاکتورهای جذابیت سریال‌های کره‌ای باشد، اما مهمترین دلیل توجه مخاطبان به این سریال‌ها، فرهنگ متفاوتی است که ارائه می‌دهند. فرهنگی که با فرهنگ غرب تفاوت‌های زیادی دارد و هنجارهای اجتماعی متفاوتی را به مخاطبان ارائه می‌دهد.» درنهایت شاهد نوعی شرق‌گرایی و حتی شرق‌زدگی در پخش سریال‌های خارجی هستیم که این می‌تواند مخاطبان ایرانی را از بسیاری از سریال‌های خوب سایر نقاط محروم کند.

CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2

سازمان منطقه ویژه اقتصادی پتروشیمی

شرکت ملّی صنایع پتروشیمی
تجدید فراخوان ارزیابی کیفی انتخاب مشاور

شناسه آگهی: ۱۷۵۶۴۴۶
نوبت دوم

سازمان منطقه ویژه اقتصادی پتروشیمی در نظر دارد انجام موضوع ذیل را از طریق فراخوان عمومی، همزمان و براساس روش کیفیت و قیمت (QCBS) به شماره ۲۰۰۳۰۹۲۳۷۲۰۰۰۰۰۷ از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت برگزار نماید.

ملاحظات ضروری: کلیه مراحل برگزاری فرآیند خرید خدمات مشاوراز دریافت اسناد تا ارائه پیشنهاد مناقصه‌گران و بازگشایی پاکت‌ها از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس WWW.Setadiran.ir انجام خواهد شد. بنابراین لازم است مشاورین برای شرکت در این مناقصه کلیه مراحل ثبت‌نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را طی نموده باشند.

الف) موضوع: ارزیابی آلاینده‌های شیمیایی هوا در ۱۶ نقطه منتخب سازمان منطقه ویژه اقتصادی پتروشیمی

ب) مبلغ برآورد شده: ۳۲,۷۲۴,۰۰۰,۰۰۰

ج) مدت انجام کار: ۱۲ ماه

د) محل اجرای کار: استان خوزستان، بندرامام خمینی(ره)، منطقه ویژه اقتصادی پتروشیمی

ه) معیارهای ارزیابی کیفی:

۱- داشتن تجربه و دانش در زمینه مورد نظر

۲- ارزیابی کارفرمایان قبلی

۳- ساختار سازمانی

۴- توان تجهیزاتی

و) حداقل شرایط مشاوران:

۱- داشتن شخصیت حقوقی و شناسه ملی

۲- داشتن مجوز انجام خدمات پیشرفته آزمایشگاهی و مهندسی بهداشت حرفه‌ای سطح ۳ از وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی

ز) زمان ارسال به صفحه اعلان عمومی: ساعت۸/۰۰ روزشنبه تاریخ ۱۴۰۳/۰۵/۰۶

ح) مهلت زمانی دریافت اسناد استعلام ارزیابی کیفی: ساعت ۱۶/۰۰ روز شنبه تاریخ ۱۴۰۳/۰۵/۱۳

ط) مهلت ارسال پاکات ارزیابی کیفی: ساعت ۱۶/۰۰ روز یکشنبه تاریخ ۱۴۰۳/۰۵/۲۱

اطلاعات تکمیلی مناقصه فوق از طریق وب سایت " سامانه تدارکات الکترونیکی دولت" به آدرس http://www.Setadiran.ir و http://www.petzone.ir قابل دسترسی می باشد.

روابط عمومی سازمان منطقه ویژه اقتصادی پتروشیمی
تلاش آفرینش بالندگی

CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2 CH2=CH2

شهرداری صفاشهر

تجدید آگهی مناقصه عمومی

شناسه آگهی: ۱۷۵۶۰۹۹
نوبت دوم

شهرداری صفاشهر در نظر دارد: به استناد مجوز شماره ۳مورخ۱۴۰۳/۰۲/۰۳شورای محترم اسلامی شهر صفاشهر پروژه اجرای عملیات عمرانی واقع در صفاشهر ناحیه دو با رعایت تشریفات قانونی برابر ایین نامه مالی شهرداری‌ها از طریق مناقصه عمومی با شرایط مندرج دراسناد مناقصه به بخش خصوصی واجد شرایط اقدام نماید، لذا از کلیه اشخاص حقیقی و حقوقی و شرکت‌های با صلاحیت با رعایت شرایط ذیل جهت شرکت در مناقصه دعوت به عمل می‌آید.

ردیف	عنوان	متراژ	سپرده درمناقصه(ریال)
۱	اجرای دستمزدی سنگ فرش ساده با هر نوع ابعاد بر حسب متر مربع	۴,۰۰۰مترمربع	۹۰۰,۰۰۰,۰۰۰ریال
۲	اجرای دستمزدی سنگ نامنظم و کوبیک و بادبر	۱,۰۰۰مترمربع	
۳	اجرای دستمزدی سنگ فرش با ابزار پخ با نوار ابزار سنگی	۱,۰۰۰مترطول	
۴	اجرای دستمزدی زیرسازی و تسطیح زیرکار همراه با کمپکت هر متر مربع	۵,۰۰۰مترمربع	

۱- سپرده شرکت در مناقصه می‌بایست به صورت ضمانت نامه بانکی و یا واریز مبالغ مندرج در جدول فوق‌الذکر به حساب سیبا شماره ۰۱۰۵۷۸۲۵۷۰۰۰۹ نزد بانک ملی به نام شهرداری صفاشهر می‌باشد.

۲- در خصوص صلاحیت اجرای پیمان مذکور توسط اشخاص حقیقی و یا حقوقی و شرکت‌ها با توجه به سوابق اجرایی توسط شهرداری صفاشهر تایید و بررسی می‌گردد.

۳-متقاضیان می‌بایست پیشنهاد و ضمانت نامه و اسناد مناقصه را از طریق سامانه ستاد ایران بارگزاری نماید.

۴- مدت قبولی و بازگشایی پیشنهادات براساس تاریخ مندرج در سامانه ستاد ایران می‌باشد

۵- شهرداری در رد یا قبول پیشنهادات مختار است.

۶- هزینه انتشار آگهی و کلیه کسورات قانونی بر عهده برنده مناقصه می‌باشد و مناقصه به صورت الکترونیکی در سامانه ستاد ایران برگزار می‌گردد.

۷- در صورتیکه برندگان اول تا سوم حاضر به انجام تعهد و عقد قرارداد نشوند سپرده انها به ترتیب به نفع شهرداری ضبط خواهد شد.

۸- متقاضیان می‌توانند جهت دریافت اسناد مناقصه صرفا از طریق سایت ستاد ایران و جهت کسب اطلاعات بیشتر به شهرداری صفاشهر مراجعه ویا با شماره تلفن ۲۰۸۹-۰۷۱۴۴۴۵۲۰۸۸ تماس حاصل فرمایند.

نوبت اول: ۱۴۰۳/۰۵/۰۱ نوبت دوم ۱۴۰۳/۰۵/۰۸

محسن ساریخانی - شهردار صفاشهر

گرامافون

تمامِ میراث موسیقی در جیب یک نفر

عطا نویدی
پژوهشگر موسیقی ایرانی

ظهور پلتفرم‌های پخش و انتشار مجازی موسیقی، پدیده‌ای نو در صنعت موسیقی بود که تمام ارکان انتشار آثار موسیقی را جابه‌جا کرد و طی چند سال تحولی عظیم در ساختار نشر موسیقی پدید آورد. همان‌طور که انتظار می‌رود در ایران به‌دلیل قطع رابطه با دنیا و قوانین حاکم بر نشر و پخش آثار، این اتفاق دیرتر افتاده اما در حال تغییر بنیادی است. در سال‌های اخیر بسیاری از صاحبان آثار موسیقی منتشرشده در ایران اقدام به ثبت آثار خود در پلتفرم‌های جهانی کردند که در این میان اختلافاتی هم به‌وجود آمده است. ازجمله میان هنرمند مؤلف که اثرش را سال‌ها پیش به ناشری واگذار کرده، این واگذاری را امروز برای پلتفرم‌های خارجی رعایت نمی‌کند و اقدام به ثبت آن از سوی خود برای برخورداری از عواید مالی می‌نماید. در این‌جا عدم آگاهی پلتفرم‌های بین‌المللی از سازوکار قراردادهای مابین ناشر و هنرمند دردسرساز شده و شنیده می‌شود برخی ناشران درصدد ثبت شکایت در مجامع حقوقی کشورهای دیگر برای بازگرداندن عواید مالی آثاری هستند که طبق قانون متعلق به آن‌هاست. اما آن‌چه در بالا ذکر شد مربوط به آثاری است که هنرمندان آن در قید حیات‌اند. ماده ۱۲ قانون حمایت از حقوق مؤلفان و مصنفان و هنرمندان مصوبه‌ی سال ۱۳۴۸ می‌گوید: «مدت استفاده از حقوق مادی پدیدآورنده موضوع این قانون که به موجب وصایت یا وراثت منتقل می‌شود از تاریخ مرگ پدیدآورنده سی‌سال است...» که البته در سال‌های اخیر طبق مصوبه‌ی مجلس شورای اسلامی این قانون به ۵۰ سال تغییر کرد.

آن‌چه تاکنون گفته شد مقدمه‌ای بود بر موضوعی که در سال‌های اخیر پیش آمده و بهانه‌ی تقریر این سطور است. به تازگی اشخاص و کمپانی‌هایی خارج از ایران، اقدام به ثبت برخی میراث ماندگار موسیقی ایران به نام خود کردند که متعاقب این عمل براساس هر «بازدید» مبلغی از سوی پلتفرم‌های خارجی به حساب این افراد واریز می‌شود. در ماه‌های اخیر کاربرانی که قصد داشتند آثار هنرمندانی چون غلامحسین بنان، قمرالملوک وزیری، ملوک ضرابی، روح‌انگیز، ظلی، داریوش رفیعی، مرضیه، دلکش و... را در پلتفرم‌هایی مانند اینستاگرام، اسپاتیفای، یوتیوب و... بارگذاری کنند با اخطار کپی رایت مواجه شدند و محتوای تصویری و صوتی آن‌ها حذف شد.

پس از اندکی جست‌وجو مشخص شد چند کمپانی که اشخاص ایرانی اداره‌کننده یا ثبت‌کننده‌ی آن‌ها هستند این آثار را به نام خود ثبت کرده‌اند درحالی‌که این آثار یا در اوایل سده‌ی ۱۳۰۰ روی صفحات سنگی ضبط شدند یا در رادیوی پیش از انقلاب تولید شدند که در هر دو صورت از دایره‌ی کپی‌رایت خارج هستند. البته چندی پیش برخی آثار خصوصی استاد محمدرضا شجریان که بین دوستداران این هنرمند دست‌به‌دست می‌چرخد نیز توسط فردی به همین سرنوشت دچار شده است و هر بازدید از این آثار انتفاع مالی برای ثبت‌کننده آن در پی دارد. حال سوال اینجاست چرا پلتفرم‌هایی مانند یوتیوب، اسپاتیفای، آی تیونز و... به قوانین کپی‌رایت پایبند نیستند و اجازه‌ی آثاری را که برخی بیش از ۶۰ سال از درگذشت هنرمند آن می‌گذرد به هر فردی می‌دهند یا آنکه چطور فردی حق دارد آثاری که از نظر حقوقی متعلق به رادیو تلویزیون سابق ملی ایران بوده به نفع خود ثبت کند. ظاهراً برای پلتفرم‌های خارجی ملاک اول بودن است. یعنی هرکس اولین نفری بود که اثری را ثبت کرد در این میان پیروز است! این مسئله که در خلأ توجه دستگاه‌های دولتی به میراث ناملموس پدید آمده، از جنبه‌های حقوقی قابل پیگیری است و جای آن دارد از سوی هنرمندان، ناشران و حقوقدانانی که دلسوز موسیقی هستند کمپینی در جهت کوتاه کردن دست شیادان به میراث موسیقی ایران راه‌اندازی شود.